

Arrest

nr. 100 564 van 8 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 september 2012 waarbij een aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15quater) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 december 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. BOUYID verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 maart 2012 trad verzoeker in het huwelijk met A. M., een België verblijvende Marokkaanse vrouw.

1.2. Verzoeker diende op 13 augustus 2012, in functie van zijn echtgenote, een aanvraag in om tot een verblijf te worden toegelaten.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 25 september 2012 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten onontvankelijk wordt verklaard, die verzoeker op 27 september 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, §3, tweede lid of §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, §2, tweede lid of artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 13 augustus 2012, in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

*Naam: [A.]
Voornaam: [M.]
Nationaliteit: Marokko
[...]*

*om de volgende reden onontvankelijk:
na onderzoek van het dossier blijkt dat betrokkene niet voldaan heeft aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 10 van de wet van 15 december 1980, meer bepaald artikel 12 bis §1.*

Betrokkene is niet in het bezit van het vereiste visum om zijn aanvraag op basis van artikel 10 van de wet van 15.12.1980 te kunnen indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker eveneens op 27 september 2012 ter kennis werd gebracht, bevat volgende motivering:

“Met toepassing van artikel 7, paragraaf 1,1° wordt een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

Art 7, paragraaf 1, 1°: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

*[A. M.]
[...]*

die de Marokko nationaliteit heeft, het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het (grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4) om ten laatste op 27 oktober 2012 binnen 30 dagen na de kennisgeving.”

Dit is de tweede bestreden beslissing

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 10, 12bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft volgende toelichting:

"1.

De bestreden beslissing is in strijd met artikel 8 EVRM.

Desbetreffend artikel stelt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woningen zijn en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker sinds 16.03.2012 gehuwd is met Mevr. [A. O.] [...] en dat zij tevens in verwachting is van een kind. Zij is uitgerekend voor 07.01.2013. In bijlage vindt U een medisch attest hieromtrent (bijlage 5)

Verzoeker heeft hier aldus een gezin gesticht en dit gezin zal binnenkort tevens uitbreiden.

De bestreden beslissing is bijgevolg in strijd met het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven, zoals voorzien in art. 8 EVRM en dient dus te worden vernietigd.

2.

De bestreden beslissing is ondeugdelijk gemotiveerd omwille van de hieronder uiteengezette redenen.

De motivering van een bestuurshandeling moet draagkrachtig zijn.

Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (RvSt nr. 72.635, 23 maart 1998, APM 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, JTT2003, afl. 867, 393).

Verzoeker wenst er op te wijzen dat hij reeds 12 jaar in België is.

Hij is tevens gehuwd met Mevr.[A. O.]. Zij is bovendien zwanger en is uitgerekend voor 07.01.2013.

Derhalve is het voor verzoeker onmogelijk om het visum, zoals bedoeld in artikel 12bis, §1, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, te bemachtigen. Dit is inderdaad een buitengewone omstandigheid die hem verhinderd heeft om desbetreffend visum te bekomen.

Verzoeker is uitstekend geïntegreerd in de Belgische maatschappij en heeft hier tevens een gezin gesticht.

De bestreden beslissing is derhalve ondeugdelijk gemotiveerd.

3.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. In casu worden de belangen van de verzoekende partij geschaad.

Gezien het voormelde, nl. het feit dat verzoeker reeds 12 jaar is België is, getrouwd is met [A. M.] en zij tevens een kind verwachten d.d. 07.01.2013 en dit geheel voor verzoeker een buitengewone omstandigheid vormt, waardoor het voor hem onmogelijk was om terug te keren naar zijn land van herkomst om het nodige visum aan te vragen, is de bestreden beslissing in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing is, gezien het voorgaande, onzorgvuldig gemotiveerd en dient aldus te worden vernietigd.

4.

De bestreden beslissingen zijn strijdig met het redelijkheidbeginsel.

Arrest nr. 66 048 d.d. 01.09.2011 stelt betreffende het redelijkheidbeginsel het volgende:

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)."

In casu is het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Verzoeker wenst nogmaals te benadrukken dat hij sinds 12 jaar op Belgisch grondgebied en hier bovendien een gezin heeft gesticht. Inderdaad, verzoekers echtgenote is zwanger en is uitgerekend voor 07.01.1976.

Derhalve is desbetreffende bestreden beslissing manifest onredelijk. In casu is er hoegenaamd geen rekening gehouden met verzoekers persoonlijke situatie."

2.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen – die in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt pertinent en draagkrachtig zijn – op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

2.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen niet juist zijn voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 van dezelfde wet voorziene gevallen bevindt in beginsel zijn verblijfsaanvraag moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In vier gevallen kan van deze regel worden afgeweken en kan de betrokken vreemdeling de aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in België:

1. indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij voor het einde van deze toelating of machtiging alle in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,

2. indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en, indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,

3. indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in artikel 12bis, § 2 van dezelfde wet bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit,

4. indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje van de Vreemdelingenwet of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7° van deze wet.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker op het ogenblik dat hij, in functie van zijn in België verblijvende echtgenote, een aanvraag indiende om tot een verblijf te worden toegelaten niet tot enig verblijf was toegelaten of gemachtigd. Het staat daarnaast niet ter discussie dat verzoeker meerderjarig is en dat hij op het ogenblik dat de eerste bestreden beslissing werd genomen geen ouder was van een kind dat erkend werd als vluchteling of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

Verzoeker betoogt dat hij reeds twaalf jaar in België verblijft, dat hij geïntegreerd is, dat de vrouw met wie hij huwde zwanger is en dat er dus moeten worden besloten dat een buitengewone omstandigheid hem verhindert om het vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger. Er blijkt evenwel geenszins dat hij verweerder op de hoogte stelde van het feit dat zijn echtgenote zwanger was en dat hij dit gegeven in combinatie met zijn lang verblijf en zijn voorgehouden integratie als een belemmering zag om terug te keren naar zijn land van herkomst en zijn aanvraag om toelating tot verblijf via de reguliere procedure in te dienen. Nu hij zelf geen buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aanvoerde kan hij niet gevolgd worden in zijn standpunt dat verweerder in casu met dergelijke omstandigheden rekening diende te houden. Buitengewone omstandigheden worden immers niet verondersteld aanwezig te zijn doch dienen uitdrukkelijk te worden aangevoerd.

Verweerder kon zich in voorliggende zaak bijgevolg beperken tot de vaststelling dat verzoeker, die voorheen niet was toegelaten of gemachtigd tot enig verblijf, diende te beschikken over een visum en niet aan deze voorwaarde voldeed.

Verder moet worden gesteld dat wanneer een aanvraag om toelating tot verblijf niet op ontvankelijke wijze wordt ingediend verweerder geen verder onderzoek inzake de gegrondheid van deze aanvraag moet doorvoeren. Verweerder diende bijgevolg niet meer na te gaan of verzoeker voldeed aan de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 10 of 12bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Het gegeven dat verzoeker naliet om bij zijn aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten gebruik te maken van de mogelijkheid die geboden wordt door artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet en verweerder op de hoogte te stellen van het feit dat er omstandigheden waren die hij als een hinderpaal beschouwde om terug te keren naar zijn land van herkomst om een visum aan te vragen toont daarnaast aan dat verzoeker zelf onzorgvuldig was bij de voorbereiding van

zijn aanvraag. Uit de vaststelling dat verzoeker zelf geen correct gebruik maakte van een door de wetgever bepaalde procedure kan niet worden afgeleid dat verweerder de bestreden beslissingen niet zorgvuldig heeft voorbereid.

Er kan dan ook niet worden besloten dat verweerder de zorgvuldigheidsverplichting heeft miskend.

2.2.5. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat enig ander niet nader toegelicht algemeen rechtsbeginsel of beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

2.2.6. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden geduid dat de bestreden beslissingen verzoekers verblijfssituatie niet wijzigen en niet verhinderen dat hij alsnog zijn aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten indient overeenkomstig de bepalingen van de Vreemdelingenwet. In deze omstandigheden kunnen de bestreden beslissingen niet worden beschouwd als een niet toegelaten inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoeker.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK